

vsa zbegana, dokler je niso, kakor je pripovedoval družega dné stari gospod, zatolkli nekakovi hudobni ptiči, katerim pravijo vrabci.«

»Aha, vrabci«, zasmeljal se je čižek, »kje je kakova stvar, kjer ni njih poleg! In ne poznate jih? Nekoliko so nam sicer v rodu, vendar drugače so pa to pravi cigani med ptiči.«

»Ostal sem tako sam pri starem gospodu«, nadaljeval je kanarček. »Starost je slabost, pravijo, in moj dobri stari gospod je bil tudi vedno bolj slab. Največ je ležal v postelji, ali pa slonel na naslonjaču, jaz sem pa žvrgolel na oknu. Večkrat me je milo pogledal. Na zadnje kar več nič ni vstajal. Zdravniki so hodili k njemu, vendar pomagati mu niso mogli; nekega jutra je zaspal za zmeraj. Njega so odnesli v grob, mene je pa vzel sedanji gospod, kateri je bil pokojniku dober prijatelj. Žalujem še vedno po pokojnem gospodu, vendar drugače mi je prav ugodno v vaši družčini, tovariši.«

»Jaz vam skoraj nimam česa povedati«, govoril je kanarček v zeleni kapici in suknjici. Zlegel sem se pri nekem ptičarju, kateri se je bavil največ z rejo kanarčkov, katere je potem prodajal. Bilo nas je po sobi več kakor štirideset. Kričanja in pogovarjanja je bilo dovelj, vendar prav tako ugodno nam tudi ni bilo. Gospodar, kateri nas je gojil le zaradi denarja, ni imel srca za nas, hrane je bilo malo, da smo se večkrat med seboj zlasali, in zdaj je jeden zdaj drugi zapustil našo družbo, ker ga je gospodar prodal. Red je prišel tudi na me. Naš sedanji gospod je prišel nekoč k našemu gospodarju, ogledoval nas nekoliko časa, pokazal name rekoč: Tega le vzamem v zeleni kapici in suknjici, odštel nekoliko svetlega denarja, zavil v rutico in odnesel sem, kjer še sedaj prebivam.« (Konec prih.)



Toliko dela!

Do zimi je že še bilo, ali sedaj! O da bi vi vedeli, koliko opravkov ima Rezika! No, saj vam ni treba praviti, ker se vam godi tudi tako. Kaj ne, zjutraj je

treba vstati, omiti se, moliti, zajutrekovati, po sobici pospraviti, v šolo iti, pa pri vsem tem ostane za popoldne še toliko, o toliko! Le vprašajte Reziko! Popoldne je storila vse to, kar smo omenili, popoldne pa zaradi obilice opravkov vendar ni vedela, kaj naj bi počela. Pa vse bi se še naredilo, ali z malo Juliko je križ! Veste kaj, ni bilo drugače, Rezika jo je morala vzeti v naročje in nesti na travnik. Kajpak, Julika — majhno leseno dekletce v cunje povito — je bilo nepokojno vedno, kadar je je pogledala Rezika. Vedno



»pestkati, pestkati našo malo« in pa nikar »jokcati« ter »luckati in spančkati«, to je bil najnavadnejši govor Rezikin, kadar je tolažila Juliko. Torej zares: veliko dela! — Prišel je rožnik; vse je cvetelo in duhtelo. Reziki ni dalo več bivati v zaduhli sobi. Z Juliko sta šli pod milo nebo; Rezika je trgala cvetlice in pletla vence; no, hvala Bogu, sedaj, ko je bila Rezika vsa zaverovana v pletenje — zaspala (če govorimo z Reziko) je Julika. E, pa je trdo spalo sicer vedno poredno dekletce. Rezika si je že spletla in ovila okrog glave lep venček duhtečih cvetic, tudi za sosedovo Pepico ga je že skoro dogotovila, kar jo vzbudi, ne Julika, ampak teta, češ, naj se vendar že pokaže in oglasi, ker je prišla z njo majhna Tončka.

Prijateljici sta bili brž — zares veliki prijateljici in začeli sta odločevati o vencih. »Veš, kaj?« dé Tončka, »pri vas imate tako lepega Jezuščka in Marijo, nesiva ta venec Jezusu in Mariji!« — »Jej, saj res«, pritrdila ji je Rezika in začeli sta prenařajati spletena venca. Ker pa za Jezuščka in Marijo ni tako brž dobro narejeno, kakor za Reziko ali sosedovo Pepico, zamudili sta se dekletci dokaj dolgo. Tončkina mati so prišli zatorej še enkrat z Rezikino gledat, kaj počneta dekletci, da ji ni in ni, pa odgovor jima je bil: »O, imava toliko dela! Julika se je zbudila, pa venci še niso popolnoma narejeni — brž prideva!«

Proti večeru sta bili olupšani glavi Marijina in Jezusova s svežim vencem, a Rezika in Tončka še nista mirovali — ej, saj veste: mala Julika — to je bilo še toliko dela!

Andrejačev Janez.



Škrat.

Gora siva
Dviga se v nebó,
Škrat prebiva
Noč in dan pod njo.
V zlati kadi
Ježe gladi,
Žabe češe,
Z metlo pleše,
Zvezde šteje,
Pleve seje.
Kadar uka.
Hrib se suka,
Ko se joka,
Gora poka.
Ko se vpeha,
Brž odneha,
V mehki se zarije mah,
Ker ga je pred volkom strah!

Gregor Gornik.

